

slaget § 3 eller Bemærkningerne til Lovforslaget oplyser noget som helst herom. Forsikringskommissionens Betænkning slipper meget nemt over Ordet Invaliditet, idet den ikke tør afgøre Definitionsspørgsmaalet, men siger, at det maa blive den fremtidige Udførelse af Loven, der maa give Loven dens reelle Indhold. Nu synes jeg, det er kedelig at lovgive om noget, naar man ikke har rigtig Klarhed over, hvad det er, og jeg har nu det Indtryk, at den højtærede Minister i Virkeligheden vil have, at Ordet Invaliditet skal forstaaes i en mere social Betydning, ikke alene i rent patologisk Forstand, idet han har sammensat den Invalideforsikringsret, der skal dømme om disse Spørgsmaal, saaledes, at han har givet den en Lægmand mere, en mere socialt forstaaende Mand mere, men jeg vil spørge, om den højtærede Minister ikke kunde tænke sig § 3 formuleret saaledes, at den gav Invalideforsikringsretten langt bestemtere Direktiver, idet den sagde, hvad der var Invaliditet, hvad der skulde forstaaes ved dette Begreb; i alt Fald vil det være rigtigt, at Udvalget kommer ind paa, hvad der skal forstaaes ved Invaliditet, og i hvilket Maal der skal tages Hensyn til det Moment, jeg her har nævnt. Alle vi, der har haft med Hjelpekasser Landet over at gøre, kender hele denne Klasse Mennesker mellem 55 og 60 Aar, særlig ældre Kvinder, som er socialt invalide, ganske sikkert over $\frac{2}{3}$ invalide, har mistet $\frac{2}{3}$ af deres sociale Erhvervssevne. Men jeg er lige saa vis paa, at naar en Læge har udtalt sig om Forholdet, vil Erklæringen i mangfoldige Tilfælde ikke gaa ud paa, at deres Arbejdsevne, deres rent legemlige og aandelige Arbejdsevne, patologisk er nedsat med $\frac{2}{3}$.

Dette Spørgsmaal om, hvad der er Invaliditet, staar altsaa i Forbindelse med Sættelsen af Invaliditeten, og jeg er ikke vis paa, om det er rigtigt, at man har tildelt det lægelige Element saa stor en Rolle, som det faar, naar man tildeler det 2 Repræsentanter i Invaliditeten. I Tyskland sker mange af Afgørelserne væsentlig paa den Maade, at Lægerne giver Oplysninger om det patologiske forefundne, og hvilken Betydning det direkte kan have for vedkommendes Arbejdsevne, og at saa Retten eller, hvad der her svarer dertil, de mere læge Medlemmer derefter træffer Afgørelsen

af, om der forefindes Invaliditet i Ordets sociale Betydning. Jeg kunde tænke mig, at Invalideforsikringsrettens Sættelse blev ændret saaledes, at kun eet af Medlemmerne skulde være en Læge, for med al Respekt for Lægernes Forstand paa de Opgaver, de direkte har, tror jeg, at vi ganske rolig herfra kan sige, at det, bortset fra enkelte Undtagelser, er en af de mindst socialt forstaaende Stænder, vi har her i Landet.

Med Hensyn til Invalideforsikringsrettens Sættelse vil jeg ogsaa gerne gøre opmærksom paa, at det er foreslaaet, at Præsidenten eller Formanden, hvad han skal hedde, skal have Landsdommeregenskaber. Hvis De vil se, hvad det er for et Spørgsmaal, der skal afgøres af Invalideforsikringsretten, saa er det Spørgsmaalet om, hvorvidt der foreligger en social Invaliditet, og jeg tror ikke, at en Jurist, der opfylder Betingelserne for at være Landsdommer, har bedre Kvalifikationer til at afgøre den Slags Spørgsmaal end talrige andre. Man kan ikke komme bort fra, at Indenrigsministeriets Embedsmænd, som skriver et saadant Lovforslag, er Jurister, og jeg tror, den højtærede Minister maa passe paa, at den hos hans Embedsmænd levende Lavstanke, den Tendens, som de, hvor gode og fortrinlige Embedsmænd de end er, har til at støtte det Lav, de tilhører, ikke faar alt for stor Udbredelse. I hvert Fald vil jeg henstille, at Bestemmelsen her om Landsdommerne stryges, ikke fordi jeg ønsker, at Stillingen skal blive politisk *spoil* eller skal blive benyttet paa anden Maade, ej heller fordi jeg vil tale for det Lav, jeg selv tilhører, men fordi jeg synes, det er urigtigt, at der stadig stilles Krav om juridisk Uddannelse, ogsaa paa Omraader, hvor der findes lige saa kvalificerede Mænd uden for Juristernes Række.

Spørgsmaalet om Invaliditeten vedrører endelig ogsaa Spørgsmaalet om Aldersgrænsen, 60—62—65 Aar; thi i samme Øjeblik Ministeren og Udvalget kommer til det Resultat, at der i Invaliditeten indgaar en Række sociale Momenter, foruden det rent patologiske, synes jeg, der kunde være Tale om at gaa højere op med Aldersgrænsen, medens man, i det Øjeblik Begrebet Invaliditet indskrænkes til det patologiske Moment, maa fastholde, at Aldersgrænsen skal saa langt ned som muligt, fordi der vil være